Я мертвъ! — Я умеръ болно дали свѣ
Земя-та почвала сичко въ мои надеж
ди и токо тъ ми остана звѣзда
на моитѣ надежди, — наслѣдница мо

Въ такъвъзи щешъ радость, съ
Каквато радость младостта сърца тре
пещетъ, когато априлъ, цвѣтнала
съ цвѣтове, пропѫрда отъ полет
ѫ хлада-та зима, щешъ да почи
ветвуваш тъ срѣдъ пѫ красно
тѫ мать, сѣдъ тъзи пресвѣ
перескрази еще цвѣтове, на ла
Книго тъ, днесъ цвѣнене ще са на
цвѣтешъ.

Могу ли тъ мого Судбу въ моемъ нес
стаи.

Повѣрь, мой другъ, ако я доскарю
чако лебедъ твой не лебедъ, а ворона.
Кога свѣзе за твѣра на моитѣ очи
фане вѣра на заквази лъжъ, —
превѣривше са въ огнь въ, съ
щото мои очи, прозрачни
тѣ отступници на любовь-та
Конго на сѣ са еще удавили въ
сълзи, да могатъ Конго лъжъ
въ огнъ да изгорятъ.....

Похубаво отъ мои за любовница
? Всѣдѣнца та девица, никога
еще отъ своего начало, подобна
Красота не е обѣщавала. — прѣдъ
другъ пѫ бесѣдници Красоты тъ я, ка
то прѣдъ девица чѣдена-та чуд
(обѣщанета въ 14. пѫ си зѣва, — не кур
че съ горесть трѣба да кажъ, че имать
сами 4.) чудо...

Еще тъ Триновско-Конско подобенъ
цвѣтъ не е имало. (Запрещ)

Подошвы пѫ на вашитѣ сатана
ци лекъ Конго тъ, Конго пѫ зва-та
вашитѣ души.

Оковатъвъ, я не могу подигнатъ
пръвъ пѫ не области страданій, мъ
не долженъ пасъ подъ бремене на любви.
Твой кръстокъ, изнизеленъ Конго трѣнье.

Моя-та душа предчувствуваше
нѣкакво си грозно нещастие! Мое
еще скръбно гласъ, въ звѣзда пѫ —
скоро то ще почне да на прѣсѣдѣ
и непавистнъ ми привозъ, то ще да
изгрѣне изъ гърдитѣ пѫ ми съ насил
ствена Коварна сѣвтъ: по-Конго,
на Конго въ рѣцѣ пѫ е мои кръвъ,
пека на управъ.